

[Lykketoff]

minister og den nuværende socialminister – kan være i tvivl om, at aktieselskabsskatten blev gjort til en del af det forlig. Det blev den, selv om den var vedtaget nogle måneder forud under omstændigheder, som har været diskutert ved flere lejligheder. Men den er nævnt tre gange i forligsteksten, og procenten er nævnt to gange. Vi har spurgt statsministeren i samråd, hvor mange gange man skal nævne den slags, for at det bliver en del af forliget.

For nu at forsikre mig om, hvordan verden så ud dengang, har jeg faktisk været nede i papirdyngerne fra forhandlingerne. Jeg har taget dem med herop. Jeg har fem notater, som indgik i forhandlingerne, dateret fra 23. april til 16. juni, hvor selskabsskatteforhøjelsen i alle notaterne nævnes som en del af skattereformaftalen.

I øvrigt er det jo sådan, at enhver, der vil tænke logisk, enhver, der vil undlade prokurator-kneb, kan se, at sådan er det, sådan må det være, fordi paralleliteten mellem disse procenter er noget helt fundamentalt i aftalen »Selskabsskat, virksomhedsskat, kapitalafkastskat og laveste personskat«.

Derfor er regeringens aftale om isoleret ned-sættelse af selskabsskatten et brud på aftalen med Socialdemokratiet. Det er pinagtigt i sig selv, og det er pinagtigt, fordi det åbner for hullerne, som vi dengang ville lukke.

Derfor var det også en lidt plagsom oplevelse at høre finansministeren i Radioavisen forleden fortælle, at han sandelig ikke kunne imødekomme en opfordring fra Socialdemokratiet om dog at tale om denne sag, for det ville være et brud på forliget med Fremskridtspartiet.

Vi har forsøgt os også i de sidste par døgn, som vi også tidligere har udtrykt det, med et meget forsonligt svar på en uforstået behandling. Vi har søgt at få dette her til at lande sådan, at den gensidige tillid ikke skal nedbrydes endnu mere. Derfor har vi sagt: Okay, vi skulle jo gerne snakke videre. Vi skulle jo gerne nå endnu videre ned med selskabsskatten end til de 40 pct., og vi skulle gerne gøre det i en større sammenhæng, sådan som vi har været i gang med at diskutere det i de afbrudte Planfor-handlinger, og sådan som både regeringen og vi har fremlagt meget omfattende skitser til det.

Vi er selvfølgelig indstillet på at fastholde det signal, og vi kan selvfølgelig godt se, at når det nu er kommet dertil, at et flertal i Folketinget

har fremsat et forslag om selskabsskattened-sættelse, som de gerne vil gennemføre, så ville det selvfølgelig være et kedeligt signal for erhvervslivet, at det blev udskudt. Derfor har vi også uanset den kedelige forhistorie, jeg her har været nødt til at repetere, sagt til regeringen: Vel, hvis vi er enige om hurtigt at følge det op med forhandlinger om en samlet reform af person- og selskabsbeskatningen, og hvis vi er enige om at sætte en prop i hullet, hvor det her kan udnyttes, så lad gå med det forslag om selskabsskatteprocentnedsættelsen allerede nu.

Det er et udspil, som vi har prøvet at give regeringen tid til at overveje. Vi har givet forslaget om at sætte en prop i hullet en udformning, så det ikke kan være en del af regeringens aftale med Fremskridtspartiet, for det, vi taler om, er på et begrænset område fra 1993 at suspendere skattefriheden for nogle aktieavancer, og det er ikke omfattet af regeringens forlig med Fremskridtspartiet.

Der er altså tale om, at hvis regeringen vil være forsonlig, kan den undgå at bryde aftaler til begge sider. Den kan sige: Okay, Socialdemokratiet har da en pointe. Vi vil da ikke påstå, at det her ikke er en slags forligsstof, når nu landets største parti, som vi har en aftale med, som vi har arbejdet et halvt år med at udforme, så klippefast overbevisende siger, at det mener de nu at det er.

Det er ikke sådan, statsministeren reagerer. Statsministeren burde have givet sig den tid, som udskydelsen af tredje behandling af lovforslag nr. L 88 har givet ham – helt frem til midten af januar, hvis han ville det – til ikke at spille stærk mand, men overveje præcis det tilbud, jeg har gennemgået her.

Men hvad skal der ske? Der skal ske det, at Folketinget skal ind den 28. december – det er helt okay for mig, jeg kan godt komme – men jeg vil godt sige til de borgerlige folketingsmedlemmer, der må aflyse skiferien i Schweiz, at det var helt og aldeles unødvendigt. Det skyldes kun statsministerens ønske om at være handlekraftig i stedet for at være forsonlig. Det er nemlig rent sludder at tale om, at der skabes retsikkerhed, fordi tingene udskydes til midten af januar, fordi en skattelettelse, som skal træde i kraft for indkomståret 1990, først konfirmeres ved tredje behandling i midten af januar.